

[Jens Thomsen.]

at de bør efterkommes hurtigst muligt. Det er jo Slagterierne, der har fremsat disse Krav, men de danske Mejeriforeningers Fællesorganisation har telegrafisk indkaldt Repræsentantskabet til Møde paa Lørdag, og det er min Tro og mit Haab, at Landbruget nu staar med den nødvendige Enighed til at gøre en Ende paa de uværdige Arbejdsbetingelser, som man byder Landbruget.

Det er uværdigt for det danske Samfund, at flittige, dygtige og sparsommelige Mennesker trods Slid og Slæb ikke kan tjene det nødvendige til sig og sine, og det er uværdigt for Landbruget at leve af Tilskud fra det offentlige. Det er ogsaa uværdigt for Landbruget, at der paa Skattesedlen skal staa en Rubrik for Tilskud til Landbruget. Skatteyderne faar da den Opfattelse, at vi har en uduelig Landbostand.

I Udlandet er dansk Landbrug anerkendt for sin Produktion og sit Arbejde, men herhjemme bliver det ringeagtet og afskaaret fra at faa en Løn for Arbejdet, svarende til den, der betaales i andre Erhverv. Efter den Erklæring, der tilgik Offentligheden gennem Radioen Onsdag Aften, ser det ud til, at Landbruget skal tvinges til at bruge Nødværgeretten. Jeg ønsker dog fra denne Plads — saa roligt, men alvorligt som vel muligt — at anmode Regeringen om at opfylde Landbrugets enstemmige Krav.

Det er, som sagt, fuldkommen uværdigt, at Landbruget skal leve af Tilskud i Stedet for Løn for vel udført Arbejde. Jeg maa i allerhøjeste Grad beklage det ærede Medlem Hr. Henning Hasles Udtalelse forleden Dag til „Nationaltidende“ om Kronepolitikken, og jeg maa dybt beklage, at det ærede Medlem vil falde Landbruget i Ryggen i en dybt alvorlig Stund. Jeg vil opfordre det ærede Medlem til at overveje Landbrugets Stilling og støtte dets Krav. Vi maa nu se bort fra alle Partiskel. Det nytter ikke noget, at de forskellige politiske Partier vil komme Landbruget til Hjælp paa hver sin Maade, saa bliver det kun Lamperøg og Lapperier. Nu maa alle Prestigehensyn sættes til Side; alle, der vil vise Forstaaelse for Landbrugets Ligestilling med andre Erhverv, har nu kun een Ting at gøre, og det er at slutte op om Andelsorganisationerne.

Jeg vil meget beklage Regeringens og Rigsdagens Stilling, saafremt man tvinger Landbruget til at foretage de nødvendige Foranstaltninger for at gennemtvinge Kanslergade-Forligets Overenskomst; men jeg

vil gerne tilsige mit Partis fulde Støtte til Andelsorganisationernes Repræsentanter til Løsning af denne Opgave, og jeg vil haabe, at samtlige Medlemmer her i Tinget, der føler et Ansvar over for Landbruget, vil være med til dette.

Der tales saa meget om at vise Samfundssind i denne Tid, og det er udmærket; men den Politik, der føres, som giver Arbejdet til den ene Del af Befolkningen og Fortjenesten til den anden, er det stik modsatte af Samfundssind. Det er paatrængende nødvendigt at faa de uværdige Arbejdsbetingelser bragt til Ophør, uden Hensyn til om det kan ske gennem Forhandling eller Handling.

Jeg vil gerne rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, om Nationalbanken ikke var i Stand til at sælge alle de hjembragte Sterling-Beløb til en Kurs af 22,40, da man opgav Sterlingnoteringen. Det stærke Svind, der gik i Nationalbankens Valutabeholdninger, tydede ikke paa, at Banken var i en Nødsituation for at finde Købere til den fremmede Valuta. Men naar Banken sætter Prisen ned, stiger Efterspørgselen; det ligger dog lige for, at de, der skylder Sterling for Varer, fremskynder Betalingen, medens de kan købe Sterling til en billig Pris, for de kan selvfølgelig daarligt tænke sig, at saadanne urimelige Forhold kan fortsættes ret længe.

For at bremse den Nedgang i Valutabeholdningen, som Banken i væsentlig Grad selv har fremkaldt, gennemfører man saa en kraftig Rentestigning, der ogsaa vender den tunge Ende nedad. For deres Vedkommende, der har store Indtjeningsmuligheder, mærkes Diskontoforhøjelsen ikke, men for de mange, der kører med Høstpantebrev og lignende unaturlig Gæld, føles Renteforhøjelsen stærkt. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at sætte sig ind i de Menneskers Forhold, der paa Grund af en urimelig Politik har faaet deres Indtjeningsmuligheder forringet i en saadan Grad, at de er blevet tvunget til at tage Saneringslaan. De maa nu paa Grund af Rentestigningen sælge $4\frac{1}{2}$ pCt.s Saneringsobligationer for ca. 85 pCt., men til Trods for deres Nød maa de jo forrente og afdrage Beløbet med 100 pCt.

Den Guld-Mentalitet, der præger vore ledende Bankmænd, der anvender de banktekniske Midler paa den Maade, er fuldstændig forældet — ja, Virkningen af disse Handlinger er i Virkeligheden samfundsskadelig. Da man for en Del Aar tilbage benyttede samme Fremgangsmaade i vort